

บทบรรณาธิการ

คำถาม ถ้อยคำตามบันทึกการจับกุมที่ว่ามีการตรวจค้นพบธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อกับ จำเลยรับว่าเป็นธนบัตรที่ตนได้มาจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจริง และคำเบิกความของเจ้าพนักงานตำรวจที่ยืนยันว่า จำเลยรับว่าต้นกัญชาตนเป็นผู้ปลูกขึ้น ศาลจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๔ วรรคท้าย ได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๑๒/๒๕๕๕ บทบัญญัติมาตรา ๘๔ วรรคท้าย ที่บัญญัติว่า “ถ้อยคำใด ๆ ที่ผู้ถูกจับให้ไว้ต่อเจ้าพนักงานผู้จับ หรือพนักงานฝ่ายปกครอง หรือ ตำรวจในชั้นจับกุมหรือรับมอบตัวผู้ถูกจับ ถ้าถ้อยคำนั้นเป็นคำรับสารภาพของผู้ถูกจับว่า ตนได้กระทำความผิด ห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐาน แต่ถ้าเป็นถ้อยคำอื่นจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกจับได้ต่อเมื่อได้มีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่งหรือตามมาตรา ๘๓ วรรคสอง แก่ผู้ถูกจับ แล้วแต่กรณี” มีความหมายว่า ห้ามมิให้นำคำรับสารภาพในชั้นจับกุมของผู้ถูกจับมารับฟังเป็นพยานหลักฐาน แต่ถ้าเป็นถ้อยคำอื่นจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกจับได้ต่อเมื่อได้มีการแจ้งสิทธิตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๔ วรรคหนึ่งหรือมาตรา ๘๓ วรรคสองแก่ผู้ถูกจับแล้ว ถ้อยคำตามบันทึกการจับกุมที่ว่า มีการตรวจค้นพบธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อ และจำเลยรับว่าเป็นธนบัตรที่ตนได้มาจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจริง กับคำเบิกความของร้อยตำรวจเอก อ. และดาบตำรวจ ท. ที่ยืนยันว่า จำเลยรับว่า ต้นกัญชาตนเป็นผู้ปลูกนั้น เป็นเพียงถ้อยคำอื่นที่จำเลยให้ไว้แก่เจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุม มิใช่คำรับสารภาพในชั้นจับกุมของจำเลย เมื่อปรากฏตามบันทึกการจับกุมว่า เจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมแจ้งสิทธิแก่จำเลยครบถ้วนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๓ วรรคสองแล้ว การที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ นำถ้อยคำอื่นของจำเลยมารับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดจำเลยฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน กับฐานผลิตกัญชาจึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๔ วรรคท้าย แล้ว

คำถาม ข้อหาความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๘ มีระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยที่ ๑ มีความผิด ลดมาตราส่วนโทษแล้วระวางโทษจำคุกจำเลย

มีกำหนด ๓ เดือน เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งตัวจำเลยไปฝึกอบรมมีกำหนด ๙ เดือน ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐๔ (๒) จะเข้ากรณียกเว้นที่จะมีสิทธิอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๓ ทวิ หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๔๖๒/๒๕๕๕ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตาม ป.อ.มาตรา ๓๕๘ แยกกระทงกับความผิดฐานอื่นลดมาตราส่วนโทษแล้วระวางโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๓ เดือน เมื่อรวมกับโทษฐานอื่นแล้ว เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งตัวจำเลยที่ ๑ ไปฝึกอบรมมีกำหนด ๙ เดือน ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวฯ มาตรา ๑๐๔ (๒) ถือเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนแทนการลงโทษอาญาแก่จำเลย จึงไม่เป็นการลงโทษจำเลยตาม ป.อ.มาตรา ๑๘ อันจะเข้ากรณียกเว้นที่จะมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๙๓ ทวิ การที่จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ว่าไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้องจึงเป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ และไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ ได้รับอนุญาตตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๙๓ ตริ การที่ศาลชั้นต้นรับอุทธรณ์ของจำเลยในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์และศาลอุทธรณ์ภาค ๔ รับวินิจฉัยมานั้น จึงเป็นการไม่ชอบ

คำถาม สัญญาระบุว่าเป็นสัญญาร่วมลงทุน โจทก์จะนำพยานบุคคลมาสืบว่าเป็นสัญญากู้ยืมเงินเพื่อขอให้ศาลลงโทษจำเลยในทางอาญาคดีความผิดต่อ พ.ร.บ. ห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ. ๒๔๗๕ ได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๑๐๗/๒๕๕๕ จำเลยที่ ๑ ฎีกาว่า การนำสืบของโจทก์ที่ว่าสัญญาระหว่างผู้เสียหายทั้งห้าสืบสามและบริษัทโททอล คอมเมอเชียล จำกัด เป็นสัญญากู้ยืม เป็นการนำสืบเปลี่ยนแปลงแก้ไขเอกสาร ต้องห้ามตามกฎหมาย เห็นว่า ข้อห้ามมิให้นำสืบเปลี่ยนแปลงแก้ไขเอกสารเป็นบทกฎหมายที่ใช้บังคับในการพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งเพื่อประโยชน์ให้แบบของนิติกรรมและหลักฐานในการฟ้องร้องคดีแพ่งมีผลใช้บังคับได้ แต่คดีนี้เป็นคดีอาญาเป็นหน้าที่โจทก์ที่จะนำพยานหลักฐานมาพิสูจน์ความผิดของจำเลย ไม่มีข้อห้ามเรื่องการนำสืบเปลี่ยนแปลงแก้ไขเอกสาร ดังนั้น จึงไม่อาจนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวมาใช้บังคับได้ ทั้งการนำสืบของโจทก์เป็นการนำสืบถึงเจตนาที่แท้จริงของคู่สัญญาและความเสียเปล่าเป็นโมฆะของสัญญาในส่วนที่เป็นดอกเบี้ย ที่แม้ในคดีแพ่งก็ยังนำสืบได้

คำถาม ในขณะที่โจทก์ยื่นฟ้อง คดีก่อนที่จำเลยฟ้องโจทก์เป็นจำเลย โจทก์ขาดนัดยื่นคำให้การโดยศาลชั้นต้นพิพากษาให้โจทก์แพ้คดียังอยู่ในระยะเวลาที่โจทก์อาจยื่นคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ได้ การที่โจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้จะเป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อนอันต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘ หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๙๓/๒๕๕๕ คดีก่อนจำเลยเป็นโจทก์ฟ้อง โจทก์เป็นจำเลยต่อศาลชั้นต้นตามคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๓๓๑/๒๕๔๕ หมายเลขแดงที่ ๒๐๒๐/๒๕๔๕ ว่าโจทก์ผิดนัดไม่ชำระหนี้ตามสัญญาแต่งตั้งนายหน้าตัวแทนซื้อขายหลักทรัพย์จำเลยซึ่งรับโอนสิทธิและหน้าที่ตามสัญญาดังกล่าวมาจากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์กรุงไทย ธนกิจ จำกัด (มหาชน) ได้ทวงถามให้โจทก์ชำระหนี้ดังกล่าวแต่โจทก์เพิกเฉย จำเลยจึงบังคับขายหุ้นบริษัททิพยประกันภัย จำกัด (มหาชน) จำนวน ๓๒๘,๔๐๐ หุ้นของโจทก์ แต่ได้เงินไม่คุ้มกับหนี้ที่โจทก์ยังคงชำระ จึงฟ้องให้โจทก์รับผิดชำระหนี้ที่ค้างโจทก์ขาดนัดยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นในคดีดังกล่าวพิพากษาให้โจทก์ชำระหนี้แก่จำเลย หลังจากศาลมีคำพิพากษาแล้วไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ ต่อมาวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ โจทก์ฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้โดยกล่าวหาว่า จำเลยซึ่งรับโอนสิทธิและหน้าที่ตามสัญญาแต่งตั้งนายหน้าตัวแทนซื้อขายหลักทรัพย์มาจากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์กรุงไทย ธนกิจ จำกัด (มหาชน) ได้บอกเลิกสัญญาแก่โจทก์แล้วดำเนินการขายหุ้นบริษัททิพยประกันภัย จำกัด (มหาชน) จำนวน ๓๒๘,๔๐๐ หุ้น ของโจทก์โดยไม่ได้แจ้งให้โจทก์ทราบอันเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ขอให้บังคับจำเลยคืนหุ้นและชำระค่าเสียหาย ครั้นวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๙ โจทก์ยื่นคำร้องให้พิจารณาคดีแพ่ง หมายเลขแดงที่ ๒๐๒๐/๒๕๔๕ ใหม่ ศาลชั้นต้นในคดีดังกล่าวมีคำสั่งให้ยกคำร้อง โจทก์อุทธรณ์คำสั่ง เห็นว่า เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในขณะที่โจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้ คดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๒๐๒๐/๒๕๔๕ ที่จำเลยยื่นฟ้องโจทก์เป็นจำเลยยังอยู่ในระยะเวลาที่โจทก์อาจยื่นคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ กรณีจึงยังถือไม่ได้ว่าคดีดังกล่าวถึงที่สุดแล้วตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๗ วรรคสอง การที่โจทก์ฟ้องคดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อนอันต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๘

คำถาม คดีก่อน ตัวการเป็นโจทก์ฟ้องผู้ขายเรียกค่าเสียหายจากการผิดสัญญา ผู้ขายยอมคืนเงินมัดจำพร้อมดอกเบี้ย โดยนำไปวางทรัพย์ต่อกรมบังคับคดี แต่เมื่อศาลพิพากษายกฟ้อง ผู้ขายยื่นคำร้องขอถอนการวางทรัพย์ คดีก่อนถึงที่สุด หากตัวแทนของ

ผู้จะซื้อมาฟ้องผู้จะขาย เรียกเงินมัดจำตามสัญญาพร้อมดอกเบี้ยโดยอ้างว่าผู้จะขายรับไว้โดยมิชอบ จะเป็นฟ้องซ้ำหรือไม่

โจทก์มีคำขอท้ายฟ้องเรียกดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ศาลจะพิพากษาให้จำเลยชำระดอกเบี้ยแก่โจทก์อัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๓๕๐๙/๒๕๕๕ ขณะที ว. (ซึ่งเป็นตัวการของสัญญาวางเงินมัดจำก่อนทำสัญญาจะซื้อจะขาย) ฟ้องคดีก่อน จำเลยยอมคืนเงินมัดจำพร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์โดยนำไปวางทรัพย์ต่อกรมบังคับคดี กรณีจึงยังไม่มีข้อโต้แย้งของคู่ความเกี่ยวกับเงินมัดจำและดอกเบี้ยซึ่งโจทก์นำมาฟ้องเป็นคดีนี้ เมื่อศาลแพ่งมีคำพิพากษาในคดีก่อนแล้ว (โดยพิพากษายกฟ้อง) จำเลยยื่นคำร้องขอถอนการวางทรัพย์ต่อกรมบังคับคดีและรับเงินมัดจำคืน เมื่อโจทก์ทวงถาม จำเลยเพิกเฉย จึงเกิดข้อโต้แย้งเกี่ยวกับเงินมัดจำและดอกเบี้ยในคดีนี้ ข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาของโจทก์ในคดีนี้ จึงเกิดขึ้นภายหลังจากที ว. ฟ้องคดีก่อนต่อศาลแพ่ง โดยจำเลยโต้แย้งสิทธิโจทก์เกี่ยวกับเงินมัดจำและดอกเบี้ยหลังจากศาลแพ่งพิพากษาให้จำเลยชนะคดี แม้ ว. ตัวการซึ่งฟ้องคดีก่อนกับโจทก์ตัวแทนซึ่งฟ้องคดีนี้เป็นคู่ความเดียวกัน และฟ้องคดีโดยอ้างหนังสือสัญญาฉบับเดียวกัน ฟ้องโจทก์คดีนี้ไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีที่ ว. เป็นโจทก์ฟ้องจำเลยในคดีก่อน

การที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระดอกเบี้ยแก่โจทก์อัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยโจทก์มีคำขอท้ายฟ้องเพียงอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นั้น ศาลชั้นต้นอาศัยอำนาจ ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๒ (๖) ที่ว่า ในกรณีที่โจทก์ฟ้องขอให้ชำระเงินพร้อมดอกเบี้ยซึ่งมิได้มีข้อตกลงกำหนดอัตราดอกเบี้ยกันไว้ เมื่อศาลเห็นสมควรโดยคำนึงถึงเหตุสมควรและความสุจริตในการรู้ความหรือการดำเนินคดี ศาลจะพิพากษาให้จำเลยใช้ดอกเบี้ยในอัตราสูงขึ้นกว่าที่โจทก์มีสิทธิได้รับตามกฎหมายแต่ไม่เกินร้อยละ ๑๕ ต่อปี ตั้งแต่วันฟ้องหรือวันอื่นหลังจากนั้นก็ได้ ซึ่งศาลชั้นต้นได้ระบุเหตุผลแห่งคำพิพากษาที่ให้ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี แก่โจทก์แล้ว เป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวข้างต้น จึงมิใช่การพิพากษาเกินคำขอ

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์

บรรณาธิการ